

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قطعنامه دومین کنگره بین المللی و ششمین کنگره ملی آموزش بهداشت و ارتقای سلامت ۲۹ لغایت ۳۱ اردیبهشت ۱۳۹۴ - کرمانشاه، ایران

با تأییدات خداوند متعال و تلاش‌های دانشگاه علوم پزشکی کرمانشاه، دفتر آموزش بهداشت و ارتقای سلامت معاونت بهداشت وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی، انجمن علمی آموزش بهداشت و ارتقای سلامت ایران، انجمن بین‌المللی ارتقای سلامت و آموزش بهداشت (IUHPE)، اساتید محترم داخل و خارج کشور، دومین کنگره بین‌المللی و ششمین کنگره ملی آموزش بهداشت و ارتقای سلامت با حضور گسترده اندیشمندان و صاحب‌نظران داخلی و خارجی این حوزه از تاریخ ۲۹ لغایت ۳۱ اردیبهشت ماه ۱۳۹۴ برابر با ۱۹ لغایت ۲۱ May ۲۰۱۵ میلادی در شهر تاریخی کرمانشاه برگزار گردید. در سال جدید که به سال "همدلی و هم‌زبانی دولت و ملت" مزین گشته است انتظار می‌رود با همدلی و تشریک مساعی بین دولت و عموم جامعه زمینه رشد و شکوفایی هرچه بیشتر حوزه سلامت فراهم گردد. جامعه علمی آموزش بهداشت و ارتقای سلامت و شرکت کنندگان در این کنگره ضمن اعلام آمادگی خود برای همکاری با نظام سلامت، به منظور توسعه علمی و ارایه الگوهای کاربردی در بخش آموزش بهداشت و ارتقای سلامت، بر موارد ذیل به عنوان حوزه‌های اولویت دار سلامت تأکید می‌نمایند.

۱. با توجه به محوریت "سلامت در همه سیاست‌ها" که مورد تأکید سازمان بهداشت جهانی و هشتمین گردهمایی جهانی ارتقای سلامت هلسنیکی، در سال ۲۰۱۳ (۱۳۹۲ شمسی) قرار گرفته است، انتظار می‌رود که هیات‌های حاکمه در سطوح ملی و بین‌المللی از جمله متولیان برنامه ششم توسعه در کشور حمایت همه جانبه از حوزه سلامت را با ادغام سلامت در همه سیاست‌ها و برنامه‌ها در عمل نشان دهند و ظرفیت‌های لازم را در ارتقای همه جانبه سلامت جامعه ایجاد نمایند.
۲. در حال حاضر که به منظور اجرای اصل ۱۱۰ قانون اساسی، سیاست‌های کلی حوزه سلامت توسط مقام معظم رهبری ابلاغ شده و ارایه خدمات آموزش سلامت مبتنی بر اصول و ارزش‌های انسانی و اسلامی به عنوان یک اصل مهم مورد توجه قرار گرفته است و بر نهادینه سازی آن در جامعه تأکید شده است، جا دارد آیین‌نامه و دستورالعمل‌های اجرایی مربوط به ارتقای سلامت تدوین شود تا زمینه اجرای این سیاست در اسرع وقت در کوتاه مدت فراهم گردد.
۳. با توجه به اجرای طرح تحول نظام سلامت و ضرورت توجه جدی به ارتقای سلامت انتظار می‌رود تا از طریق تخصیص عادلانه منابع کافی به فعالیت‌های پیشگیری و ارتقای سلامت، طرح‌های نوآورانه ملی و منطقه‌ای در این زمینه مورد حمایت جدی قرار گیرد؛ بی‌شک، این امر در تحقق و غنا بخشی نیات ارزشمند طرح تحول نظام سلامت موثر خواهد بود.

۴. لزوم مشارکت فعالانه سازمان‌های غیر دولتی و مردم نهاد در اجرای برنامه‌های مدون توانمندسازی در افزایش ظرفیت جامعه برای مدیریت و مراقبت از سلامت خود، که در "برنامه کشوری ترویج خود مراقبتی" انعکاس یافته، با حمایت دولت مورد تأکید می‌باشد. لذا درخواست می‌گردد دفتر آموزش بهداشت و ارتقای سلامت وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی نسبت به حمایت جدی از برنامه مذکور اقدام نماید.
۵. ضرورت اتخاذ سیاست‌ها و رویکرد جامع و کل‌نگر برای پرداختن به تعیین‌کننده‌های اجتماعی سلامت در تضمین عدالت و همچنین ارتقای تامین مالی پایدار در حوزه ارتقای سلامت مورد تأکید این نشست علمی است.
۶. با توجه به نقش سایر دستگاه‌های اجرایی و نهادهای دولتی و غیر دولتی کشور در توسعه سلامت همه جانبه، انتظار می‌رود این سازمان و نهادها، با همکاری وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی، ابعاد مسئولیت‌های سازمانی خود را در ارتقای سلامت جامعه و توانمندسازی افراد در سطح فردی، خانوادگی و اجتماعی تبیین و تدوین نمایند.
۷. با توجه به اهمیت سلامت و توانمندسازی مناطق کمتر برخوردار و حاشیه نشین کشور، درخواست می‌شود وزارت بهداشت درمان و آموزش پزشکی، نسبت به تخصیص منابع مالی بیشتر همچنین توسعه همکاری بین بخشی برای ارتقای سلامت مناطق اهتمام ورزد.
۸. بازجهت‌دهی نظام سلامت به سوی ارتقای سلامت، مستلزم بازبینی و اصلاح سیاست‌ها و اولویت‌های آموزش و پژوهش سلامت در کشور است؛ در این راستا، اتخاذ رویکردهای بین رشته‌ای و حمایت موثر از طرح‌های پژوهشی و پایان‌نامه‌های تحصیلی کاربردی و مشترک برای پاسخ‌گویی مؤثر به نیازهای واقعی جامعه و سایر بخش‌های اجتماعی از اهمیت ویژه‌ای برخوردار می‌باشد.
۹. لزوم سرمایه‌گذاری در زمینه فن‌آوری‌های نوین و حداکثر استفاده از فضای مجازی پاک، شبکه‌های اجتماعی تحت وب، بازی‌های رایانه‌ای و رسانه‌ها با محتوای سلامت به شکل خلاقانه مورد تأکید قرار می‌گیرد.
۱۰. روزآمد نمودن برنامه‌ها و مداخلات آموزشی و اجتماعی در حوزه سلامت و استفاده از رویکردهای نوین از نیازهای فوری کشور می‌باشد که لازم است با تغییر نگرش دست‌اندرکاران از طریق ارایه الگوهای آموزشی و اجتماعی موفق در این راستا عمل شود. روستای سالم، شهر سالم، بیمارستان سالم، محیط کار سالم، مدرسه سالم و خانواده سالم، می‌تواند از نمونه‌های موفق این الگوها در هر جامعه بوده و انگیزه‌های حرکت هر روز بهتر از دیروز را در جامعه به سرانجام رساند.
۱۱. با توجه به نقش محوری سواد سلامت در کمک به ایجاد سبک زندگی سالم، شایسته است وزارت بهداشت درمان و آموزش پزشکی، علاوه بر ارتقای دانش و مهارت‌های سواد سلامت در ارائه‌دهندگان خدمات، با همکاری نهادهای آموزشی و پرورشی و با نگاه ویژه به توانمندسازی زنان و کودکان، در فرآیند جامعه‌پذیری و یادگیری فرآیندی، در توسعه و پرورش افراد از ابتدای سال‌های اولیه زندگی نقش مؤثرتری را ایفا نماید.

۱۲. جامعه آموزش بهداشت و ارتقای سلامت در خواست می‌نماید که دولت برای حمایت ملی، منطقه‌ای و بین‌المللی جهت حفظ و ارتقای محیط زندگی و مبارزه جدی با تهدیداتی مانند جنگ، تروریسم، فقر، نابرابری، بی‌عدالتی و پدیده ریزگردها، در تعاملات بین‌المللی، نقش فعال و راهبرانه خود را ایفا نماید.

۱۳. سلامت یکی از ارکان مهم توسعه اجتماعی است؛ بنابراین جامعه آموزش بهداشت و ارتقای سلامت نسبت به روند افزایشی بیماری‌ها و آسیب‌های اجتماعی در کشور مانند ایدز، افسردگی، تصادفات جاده‌ای، و بیماری‌های مزمن از قبیل سرطان، دیابت و بیماری‌های قلبی و عروقی حساسیت خود را ابراز نموده و جهت یاری رساندن به تمام دستگاه‌های ذیربط برای ایجاد سیاست‌ها و راهبردهای جامع کاهش دهنده موارد مذکور، آمادگی خود را اعلام می‌نماید.

۱۴. در راستای اصل ۴۴ قانون اساسی کشور مبنی بر کاهش تصدی‌گری دولت در ارائه خدمات، جامعه تخصصی آموزش بهداشت و ارتقای سلامت کشور خواستار حمایت جدی و عملی وزارت بهداشت درمان و آموزش پزشکی برای ایجاد مراکز مشاوره و ارائه خدمات آموزش بهداشت و ارتقای سلامت با بهره‌گیری از متخصصان و کارشناسان ارشد این رشته می‌باشد. همچنین برقراری تعرفه‌های خدمات در این حوزه برای ساماندهی فعالیت‌های حرفه‌ای و پیشگیری از آسیب‌های ناشی از فعالیت‌ها و مداخلات غیرحرفه‌ای را درخواست می‌نماید.

۱۵. با توجه به نقش کلیدی ارتقای سلامت در توسعه فردی و اجتماعی، استفاده بهینه از تمام ظرفیت‌های علمی و حرفه‌ای آموزش بهداشت و ارتقای سلامت ضروری است. لذا شایسته است برای اصلاح، استقرار و تقویت جایگاه ساختاری آموزش بهداشت و ارتقای سلامت در تشکیلات نظام سلامت از سطوح ملی تا محلی اهتمام مبذول گردد.

این قطعنامه در ۱۵ بند در تاریخ ۳۱ اردیبهشت ماه ۱۳۹۴ مطابق با ۲۱ May ۲۰۱۵ مورد تصویب و تأیید کلیه شرکت‌کنندگان، متخصصین، اساتید و نیز انجمن بین‌المللی آموزش بهداشت و ارتقای سلامت و انجمن علمی آموزش بهداشت و ارتقای سلامت ایران در این کنگره قرار گرفت.